

KRAJAĆ SIĘ (3) *vb impf*

się (1), sie (2).

Pierwsze a jasne.

praes 3 sg kraje się (1). ◇ praet 3 sg n krajało się (1). ◇ 3 pl subst krajały się (1). [m pers krajali się.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVIII w. s.v. krajać.

Pękać, rozpadać się na kawałki (3) :

W przeni (3) :

Fraza: bibl. »serce [komu] się kraje« [o silnym wzruszeniu, gniewie lub żalu] [szyk zmienny] (3): Słyszając to krąiáło fie im serce ich [dissecabantur cordibus suis]/ y zgrzytáli nań zębámi. Leop Act 7/54; Prot D2v; niepobożna śmierci [...] Widziałem [!]/ kiedyś trzęłłá owoc niedordzáły: A rodzicom niefzczęfnym fercá fyie kráiiály. KochTr 5.

[Przeni: bibl. Wzruszać się, oburzać się lub rozpaczać: To wfyłszawfzy/ kráiiáli fie [dissecabantur]/ y myślili ie zábić. WujBib Act 5/33 (Linde).]

Synonimy: otwarzać się, pukać się, rozpadać się.

Formacje współrdzenne cf KRAJAĆ.

MB